

κεφαλῆς καὶ θώρακος καὶ τῆς κρᾶτο κοιλίας, ἢ κεφαλῇ δευτέρῃ; ἔστι δὲ φύσα μὲν, ὁπὸ τῆς κρᾶτο κοιλίας πνεύμα· ἐρυγμός δὲ, τῆς αἰῶ· ὁ δὲ πᾶρμος, τῆς κεφαλῆς. διὰ τὸ ἐρρότατον οὐκ ἐστὶ τὸν τόπον, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἐντεθῆναι ὡς ἐρρὸν ποροσκυνοῦσιν. ἢ ὅτι ἅπαντα τὰ πνεύματα σημαίνει ἐπὶ εἰρηφόροις τόποις βέλπον ἔχειν ὡς ὅπιτοπολύ; μὴ διαχωρῶντων δὲ, κουρίζει τὸ πνεῦμα διεξίον· ὥστε καὶ ὁ πᾶρμος τὸν περὶ τὴν κεφαλῇ τόπον, ὅτι ὑγρᾶναι καὶ διώσεται πέπειν ὅταν γδ κρατήσῃ ἢ ἐν τῇ κεφαλῇ θερμότης τὴν ὑγρότητα, τὸ πνεῦμα τότε γίνεται πᾶρμος. διὸ καὶ ἐπὶ ἐκθνήσκοντας κινῶσι πᾶρμωδῶς ὡς ἐὰν μὴ τούτω διώωνται πάρειν, ἀσώτοις οὔτως, ὥστε ὡς σημεῖον ὑγρᾶς τῆ ἀρρώστου καὶ ἐρροτάτου τόπου, ποροσκυνοῦσιν ὡς ἐρρὸν, καὶ φημίτω ἀγαθῶν ποιούται. ε Διὰ τί ἀθροπος πᾶρνεται μάλιστα ἢ ἄλλων ζώων; πότερον ὅτι ἐπὶ πόροις ὑρεῖς ἔχει, δι' ὧν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ῥύμη εισέρχεται; τούτοις γδ πληρουμένως πδύματος, πᾶρνεται. ὅτι εἰ ὑρεῖς, σημεῖον ὅτι ἦκιστα ὀσφρακτικὸν ἢ ζώων. ἀκριτέστεροι δὲ οἱ λεπτοὶ πόροι, εἰ οὐκ εἰς μὲν ἐπὶ ὑρεῖς πλείον καὶ πλεονάκις εισέρχεται τὸ ὑγρὸν, ἢ πνευματου ὑφρού ὁ πᾶρμος γίνεται· τούτοις δὲ μάλιστα ἢ ζώων οἱ ἀθροποι ἔχουσι, πλεονάκις ἀπ' πτέρνωτο εἰκότως, ὅσοις ἐλάχρως οἱ μυκτῆρας. ὥστε τὸ θερμανθῆναι ὑγρὸν ταχὺ ἐξέιναι δύναται πνεῦμα γρῶδρον· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, διὰ μῆκος κραταφύχεται πορότερον.

A caput, thorax, & alius, flatuque alui expirationis sit, ructus ventriculi, sternutamentum capitis, quæ pars sacra præcipuè est, spiritum hinc exeundum, ut sacrum veneramus, & adoramus. An quia spiritus omnibus eruptio, partes, quas modò dixi, melius sese habere significat. Cum enim minus sternutare queunt, spiritus erumpens leuat, ac mitigat. Ergo sternutamentum quoque benè caput valere, postèque concoquere, indicio est. Cum enim capitis calor humorem, spiritumve conuincit, tunc moueri sternutamentum solitum est. Quæ ob rem moribundos interdum sternutatorio excitamus, tanquam si hoc affici nequeant, spes nulla salutis sit. Perinde igitur quasi bonæ indicium valetudinis partis optimæ, atque facerrimæ, sternutamentum adorant, benèque augurantur.

10 Cur homo omnium maximè animantium sternutare solitus est? An quia foramina sui corporis obtinet latiora, per quæ spiritus interrumpere potest: his enim spiritu impletis sternuimus. Latiora autem esse indicium, quod omnium minimè animantium homo olfactu valet: foramina quippe tenuiora sentius exquisitius. Quod si latiores meatus plus humoris, ac sæpius subeat, necesse est, quo inflatu sternutamentum mouere solet, talèque homo maxime animantium habet, merito sepius sternutat, præsertim qui naribus breuissimis est. Sic enim humor concalfactus celerius effluere conuersus in spiritu potest. Cæteris verò præ longitudine narium antè refrigeratur, quàm effluat. 11 Cur sternutamenta, quæ de medio noctis ad meridiem vsque moueantur, damnemur: quæ de meridie ad noctis medium, approbentur? An quia cum rem aliquam exordimur, tunc sternutamentum potius obseruandum sit. Itaq; cum ré agere pergimus, atque inter initia sternuisse acciderit, amouemur, rémque inceptam prosequi temperandum censemus. Dies igitur, & aurora, & de medio vsque noctis quasi initium quoddam est: itaque ominosum tantisper sternutamentum esse putamus, temperamurque sternutare, ne pergentem quempiam ad agendum reuocemus: post meridiem verò, adque mediū vsq; noctis, finis veluti quidam est, tempusq; illi contrarium, itaq; contra tunc & existimatur, & agitur. 12 Cur senes laboriosius sternutant? Vtrum quòd his foramina, per quæ spiritus permanere solet, adducta, atq; conuicta sunt. An quia senes facillè eleuare nequeunt, per vim demittunt, atq; coquassant,

ε Διὰ τί οἱ μὲν ὁπὸ μέσων νυκτῆρ ἀρχε μέσης ἡμέρας, καὶ ἀγαθοὶ πᾶρμοι· οἱ δὲ ὁπὸ μέσης ἡμέρας, ἀρχε μέσων νυκτῶν; ἢ ὅτι ὁ μὲν πᾶρμος, μᾶλλον δοκεῖ ὀπιχεῖν ἐπὶ ἀρχοῦροις, καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ; δι' ὅταν μέλλωσιν ἀρχοῦροι συμβῆναι, μάλιστα ὁπὸ πρεσβύμεθα τῆ ποροπέειν. ἢ μὲν οὐκ ἦν, καὶ τὸ ὁπὸ μέσων νυκτῆρ, ὅδ' ἀρχῆ τις· δι' ὅ δὲ ὄλαβέμεθα πᾶρεν, μὴ καλὸς ὑπερῶρ μῆρον. πορο δέλλει καὶ ὅπι μέσας νύκτας, ὅσον πελευτή τις καὶ ἐναντίον ἐκείνω· ὥστε ἐν τῇ ἐναντίω ταῦ τὸν ἀρτέον. εβ Διὰ τί οἱ ποροσβύται χαλεπὸς πᾶρνεται; πότερον οἱ πόροι συμπιπτόμενοι δι' ὧν τὸ πνεῦμα ἢ ὅτι ἀρεν τὰ αἰῶ καὶ ἐπὶ διωάμενοι ῥέδρας, εἴτα βία ἀφίσσιν κρᾶτω;